บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จิตวิทยาการกีฬาเป็นศาสตร์สาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่นำความรู้ทางด้านจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในการกีฬาและการออกกำลังกาย องค์ความรู้ทางจิตวิทยาการกีฬามีด้วยกันหลายด้าน เช่น ด้านความเครียดและความวิตกกังวล ด้านแรงจูงใจ ด้านการออกกำลังกายและสุขภาพ ด้านการฝึกทักษะทางจิต ด้านบุคลิกภาพ และด้านทักษะกลไกและการควบคุมการเคลื่อนไหว แต่นักวิจัย นักจิตวิทยาการกีฬา ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาดูเหมือนจะให้ความสำคัญและความสนใจกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก รองจากด้านความเครียดและความวิตกกังวล (Biddle, 1995; Roberts, 2001) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่เป็นการอธิบายถึงแรงจูงใจหรือเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กิจกรรมพลศึกษา กีฬาและการออกกำลังกาย (Gill 2000, p. 87)

ช่วงปี ค.ศ. 1970-1980 เป็นระยะแรกของการศึกษาทางด้านแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ นักจิตวิทยาการกีฬามุ่งศึกษาเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมและปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสนุกสนานในการทำกิจกรรม เช่น แซปป์ และเฮอร์เบนสตริกเคอร์ (Sapp & Herbenstricker, 1978) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมและเลิกเล่นกีฬาของนักกีฬา ระดับเยาวชนของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน (Michigan State University) พบว่า ความสนุกและการพัฒนาทักษะเป็นแรงจูงใจหลักในการเข้าร่วมเล่นกีฬา ทั้งนี้ กูลด์ (Gould, 1982) ได้รายงานว่าทั้งผู้วิจัยและผู้ฝึกสอนกีฬาสนใจว่า ทำไมนักกีฬาจึงเข้าร่วม และทำไมนักกีฬาจึงเลิกเล่น ซึ่งการศึกษาเหตุผลดังกล่าวนี้เป็นประเด็นที่สำคัญทางจิตวิทยาการกีฬา และเป็นการศึกษาแรงจูงใจขั้นพื้นฐานที่นำไปสู่ความเข้าใจถึงพฤติกรรมของนักกีฬา (Gill, 2000, p. 87; Gill, Gross, & Huddleston, 1983; Weinberg & Gould, 1999, pp. 52-53)

ไวน์เบิร์ก และกูลด์ (Weinberg & Gould, 1999, pp. 52-53) กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของบุคคลหรือนักกีฬามีเหตุผลที่หลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ไม่ได้มีเพียงเหตุผลเดียวและสามารถแปรเปลี่ยนได้ ตัวอย่างเช่น นักกีฬาในวัยเด็กต้องการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสนุกสนานเป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุด เมื่อวัยหรืออายุมากขึ้น การเข้าร่วมกิจกรรมอาจเปลี่ยนเป็นความต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน การยอมรับ การพัฒนาทักษะ เพื่อสมรรถภาพหรือสุขภาพของร่างกาย (Biddle, 1998; Weinberg & Gould, 1999, pp. 64-65)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ผู้ฝึกสอนกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬา และนักกีฬาที่มีความเข้าใจถึงเหตุผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างถ่องแท้ จะช่วยให้การวางแผน การส่งเสริม และการรักษาระดับของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬาได้เป็นอย่างดี (Ashford, Biddle, & Goudas, 1993) สอดคล้องกับ ไวน์เบิร์ก และกูลด์ (Weinberg & Gould, 1999) ที่กล่าวว่า หากเรามีความเข้าใจถึงแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมจะช่วยให้การกำหนดเป้าหมายและการวางแผนเป็นไปด้วยดีทั้งในการแข่งขันและการฝึกซ้อม

การศึกษาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา เราสามารถวัดแรงจูงใจดังกล่าวได้ โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (Participation Motivation Questionnaire) ของกิลล์ กลอสส์ และฮัดเดิลซทัน (Gill, Gross, & Huddleston, 1983) ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ได้รับความนิยมฉบับหนึ่งในการหาเหตุผลการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา และนำไปใช้ในงานวิจัยของกูลด์, เฟลทซ์ และไวสส์ (Gould, Feltz, & Weiss, 1985) คลินท์ และไวสส์ (Klint & Weiss, 1986) แวง และไวสส์-บจอนสเทิล (Wang & Wiese-Bjornstal, 1996) ซาฮาไรดิส และบิดเดิส (Zahariadis & Biddle, 2000) รวมถึงพิธพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003) ที่ได้พัฒนาแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาฉบับนี้เป็นภาษาไทย และวิเคราะห์ปัจจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทยระดับมหาวิทยาลัย ออกเป็น 8 ด้านคือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ (Achievement/ Recognition) ด้านการทำงานเป็นทีม (Team Orientation) ด้านสมรรถภาพ (Fitness) ด้านกิจกรรมทางสังคม (Social Activity) ด้านความตื่นเต้น/ ความสนุกสนาน (Excitement/ Fun) ด้านการแสดงออก (Action) ด้านการมีส่วนร่วม (Affiliation) และด้านการพัฒนาทักษะ (Skill Development)

ช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ทฤษฎีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal or Goal Orientation Theory) เป็นทฤษฎีแรงจูงใจทางจิตวิทยาการกีฬาที่สำคัญทฤษฎีหนึ่งที่ทั่วโลกนำมาพิสูจน์กันอย่างต่อเนื่อง ดูด้า และฮอลล์ (Duda & Hall, 2001, p. 417) อธิบายถึง ลักษณะเป้าหมายสู่ความสำเร็จว่าเป็นความแตกต่างของบุคคลในความคิด เป้าหมาย การกระทำ รวมถึงพฤติกรรมที่มุ่งมั่นไปสู่ความสำเร็จ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ลักษณะที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task Orientation) ซึ่งกำหนดลักษณะเป้าหมายของความสำเร็จที่การเรียนรู้ ความเชี่ยวชาญในงาน โดยอ้างอิงหรือเปรียบเทียบในตัวเอง (Self-reference) อีกลักษณะหนึ่งคือ ลักษณะที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego Orientation) ซึ่งบุคคลที่มีลักษณะนี้มักจะกำหนดลักษณะเป้าหมายของความสำเร็จจากการเอาชนะผู้อื่น หรือการปฏิบัติโดยใช้ความพยายามน้อยมาก และมักอ้างอิงหรือเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Duda & Hall, 2001; Gill, 2000; Nicholls, 1989)

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นิโคลส์ (Nicholls, 1989) ได้รายงานว่า นักกีฬาจะมีลักษณะที่มุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการทั้งลักษณะที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task) และลักษณะที่มุ่งเปรียบเทียบกับผู้อื่น (Ego) และนักกีฬาจะมีลักษณะใดมากกว่ากัน หรืออาจมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สัดส่วนที่แตกต่างนี้จะส่งผลให้นักกีฬามีหนทางสู่ความสำเร็จที่แตกต่างกัน หากนักกีฬาที่มีลักษณะมุ่งในการกระทำหรืองานจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาตนเอง และพยายามทำงานที่ยากเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ ขณะที่นักกีฬามีลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์แบบเทียบกับผู้อื่น จะมุ่งเอาชนะผู้อื่นเพื่อให้ได้ชัยชนะหรือความสำเร็จ (Gill, 2000, p. 106) เราสามารถจัดกลุ่มลักษณะใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาได้เป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูงและมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{สูง}$ $Ego_{สูง}$) กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง แต่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{สูง}$ $Ego_{ต่ำ}$) กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ แต่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง ($Task_{ต่ำ}$ $Ego_{สูง}$) กลุ่มสุดท้ายคือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ ($Task_{ต่ำ}$ $Ego_{ต่ำ}$) (Harwood & Biddle, 2002; Nicholls, 1989) ดังนั้น ระดับของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกันนี้จะส่งกระทบผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาต่างกัน

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมของนักกีฬา นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นจะมีแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านการแข่งขันและด้านการยอมรับ/ สถานภาพ ในทางตรงกันข้าม นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานจะมีแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางด้านการพัฒนาทักษะ สมรรถภาพทางกาย เพื่อนและความสัมพันธ์ในทีมเป็นเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (White & Duda, 1994) อย่างไรก็ตาม นักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 4 กลุ่มจะมีอิทธิผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาอย่างไรนั้นยังเป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาการกีฬาหรือนักวิจัยต้องศึกษาหาข้อสรุปหรือจุดยืนของทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาการกีฬาดังกล่าว (Weiss & Chaumeton, 1992)

การวิจัยครั้งนี้มีเหตุผลหลายประการด้วยกัน ประการที่หนึ่ง แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬานั้นไม่ใช่มีเหตุผลเดียวและแรงจูงใจนี้สามารถแปรเปลี่ยนได้ ช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทยในระดับอุดมศึกษาหรือไม่ ประการที่สอง ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์น่าจะมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 4 กลุ่มที่แตกต่างกัน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ประการสุดท้าย เพื่อเป็นการส่งเสริมงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาการกีฬาให้มีข้อมูลมากพอที่จะสรุปจุดยืนของทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาการกีฬา รวมถึงแนวโน้มทางด้านพฤติกรรมของนักกีฬาไทย จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาไทย ในระดับอุดมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา

2. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา

3. เพื่อหาความแตกต่างของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่างกันของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ที่มีผลต่อปัจจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา

สมมติฐานของการวิจัย

1. องค์ประกอบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬามีความเหมาะสมตามองค์ประกอบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของพิธพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003)

2. นักกีฬาระดับอุดมศึกษาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกัน จะส่งผลต่อปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา

2. เป็นการยืนยันปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาในระดับอุดมศึกษา

3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับที่ต่างกันกับปัจจัยของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา

4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์และปัจจัยแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเชิงยืนยันของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ซึ่งมีขอบเขตการศึกษาดังนี้

1. กลุ่มประชากรเป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 5,623 คน สุ่มตัวอย่างจากชนิดกีฬาต่าง ๆ เป็นจำนวน 594 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์

ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยความเต็มใจและตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Goal/ Goal Orientation) หมายถึง ความคิด ลักษณะเป้าหมาย รวมถึงพฤติกรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จในกิจกรรมกีฬา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task Orientation) และลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่น (Ego Orientation) สามารถวัดได้จากแบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา

2. ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task Orientation) หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความพยายามเป็นศูนย์กลางในการนำไปสู่ความสำเร็จ โดยมีการเรียนรู้ ความเชี่ยวชาญในงาน การพัฒนาตนเอง โดยอ้างอิงหรือเปรียบเทียบในตัวเอง

3. ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่น (Ego Orientation) หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่กำหนดเป้าหมายของความสำเร็จจากการเอาชนะผู้อื่น หรือการปฏิบัติโดยใช้ความพยายามน้อยมาก และมักอ้างอิงหรือเปรียบเทียบกับผู้อื่น

4. แบบสอบถามความคิดเกี่ยวกับความสำเร็จในการเล่นกีฬา (Task and Ego Orientation Sport Questionnaire: TEOSQ) ฉบับภาษาไทย เป็นแบบสอบถามที่ใช้วัดลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ ของลี วงศ์จตุรภัทร และฮาร์เมอร์ (Li, Vongjaturapat, & Harmer, 1994) ประกอบด้วยข้อคำถาม 13 ข้อ ที่มีลักษณะแบบอัตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมาก

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยมากที่สุด โดยกำหนดให้ข้อที่วัดลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำหรืองาน (Task) คือข้อ 2, 5, 7, 8, 10, 12 และ 13 สำหรับข้อที่วัดลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่น (Ego) คือข้อ 1, 3, 4, 6, 9 และ 11

5. ลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่ระดับต่างกัน หมายถึง ระดับของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งในการกระทำและลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่น แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

กลุ่ม $Task_{สูง}$ $Ego_{สูง}$ คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง

กลุ่ม $Task_{สูง}$ $Ego_{ต่ำ}$ คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับสูง แต่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ

กลุ่ม $Task_{ต่ำ}$ $Ego_{สูง}$ คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ แต่มุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับสูง

กลุ่ม $Task_{ต่ำ}$ $Ego_{ต่ำ}$ คือ กลุ่มนักกีฬาที่มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งในการกระทำหรืองานในระดับต่ำ และมุ่งเปรียบเทียบผู้อื่นในระดับต่ำ

6. แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา หมายถึง เหตุผลที่นักกีฬาตัดสินใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา วัดได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ฉบับภาษาไทย (คุณัตว์ พิธพรชัยกุล, 2546) โดยแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ดังนี้

6.1. ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/ การยอมรับ (Achievement/ Recognition) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยชอบใช้ความพยายาม ความมุ่งมั่นในการทำกิจกรรมเพื่อไปสู่ความสำเร็จ รางวัลและการยอมรับจากสังคม

6.2. ด้านการทำงานเป็นทีม (Team Orientation) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นสัมพันธภาพ การทำงานร่วมกัน อยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม

6.3. ด้านสมรรถภาพ (Fitness) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นการเสริมสร้างสมรรถภาพ

6.4. ด้านกิจกรรมทางสังคม (Social Activity) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้น

6.5. ด้านความตื่นเต้น/ สนุกสนาน (Excitement/ Fun) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยชอบทำกิจกรรมที่ตื่นเต้น ท้าทาย มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

6.6. ด้านการแสดงออก (Action) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยชอบการแสดงออก การได้ทำกิจกรรมต่างสถานที่

6.7. ด้านการมีส่วนร่วม (Affiliation) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นการทำกิจกรรมที่ตนเองรู้สึกว่าดี

6.8. และด้านการพัฒนาทักษะ (Skill Development) หมายถึง บุคคลที่มีเหตุผลในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นการเรียนรู้ทักษะใหม่ การพัฒนาทักษะของตนเอง

7. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (Participation Motivation Questionnaire: PMQ) ฉบับภาษาไทย เป็นแบบสอบถามที่วัดเหตุผลหรือแรงจูงใจในการพิจารณาเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาที่ดัดแปลง/ พัฒนามาเป็นฉบับภาษาไทยของพิธพรชัยกุล (Pithapornchaikul, 2003)

8. นักกีฬาระดับอุดมศึกษา หมายถึง นักกีฬาเพศชาย-หญิงของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 31 ณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี จากกีฬาชนิดต่าง ๆ

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

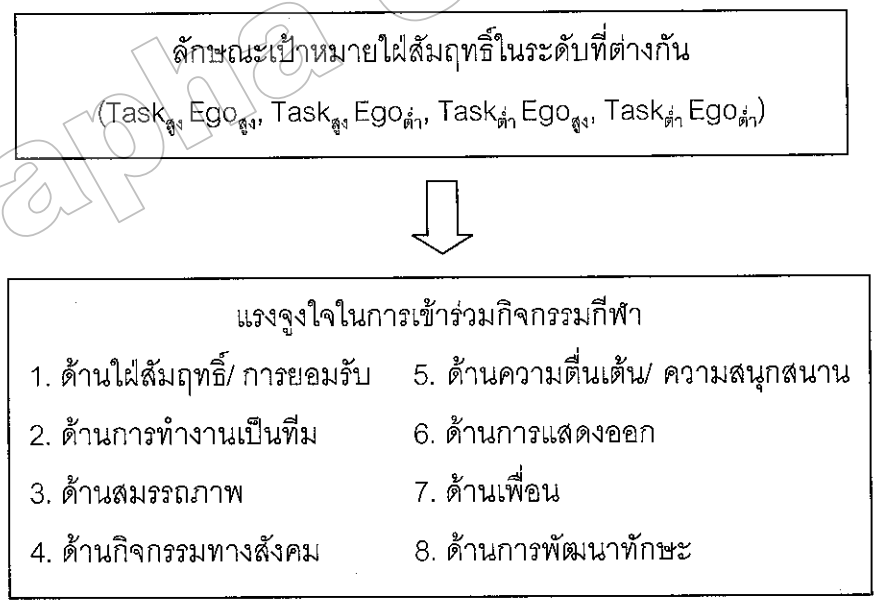

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University